Kazalište Marina Držića

PRASAC KOJI GLEDA U SUNCE

Olja Lozica

Kazalište Marina Držića

PRASAC KOJI GLEDA U SUNCE

Olja Lozica

Praizvedba: 2. ožujka 2012.

PRASAC KOJI GLEDA U SUNCE

Redateljica: *Olja Lozica*
Scenograf: *Marin Gozze*
Kostimograf: *Mario Leko*
Oblikovatelj svjetla: *Silvio Giron*

Lica:
MIRKO: *Zdeslav Čotić*
NIKOLINA: *Gracija Filipović*
LILI: *Helena Kovačić*
NONA: *Mirej Stanić*
TUGOMIR: *Boris Matić*
ZDENKO GUŠTER: *Alen Čelić*

Suradnica pri uvježbavanju pjesama: *Paola Dražić Zekić*
Inspicijentica: *Kaća Katica Carević*
Šaptačica: *Anita Bubalo*

Smijeh i suze

Olja Lozica je u ovom trenutku jedna od najintrigantnijih mladih kazališnih autorica u Hrvatskoj. Teško joj se samoodrediti - je li dramaturginja, spisateljica ili redateljica - pa za sebe jednostavno kaže da se bavi kazalištem, iako je možda još preciznija definicija kojom je predstavljaju kao kazališnu istraživačicu. Poziv da dođe režirati u Dubrovnik, zatekao je Olju Lozicu u teškom životnom trenutku i na „prvu" je odbila, a onda je, doslovno, odsanjala dio teksta, stigla je u Kazalište Marina Držića, održala radionicu s glumcima i bio je to početak predstave „Prasac koji gleda u sunce". Bolje rečeno, procesa u kojemu se njedri kazališni čin, a u kojemu, vođena iskustvom rada asistentice velike redateljice Ivice Boban na odsjeku glume, Olja Lozica zajedno s glumcima prebire po tekstu i podtekstu, riječima i retcima između njih, tišinama i izgovorenim mislima... Ne znaju objasniti kako, ali redateljica ih je, kažu glumci, začarala i uvela u jedan posve novi način pripreme predstave. Je li joj suživot dramaturga, autora teksta i redateljice u ovom komadu otežao ili olakšao rad?

- Meni je to uvijek lakše. Tekst nije mrtvo slovo na papiru, podložan je promjenama i situacijama na sceni, prilagođava se, briše, nadopisuje. Tijekom rada pišem i bilježim jako puno didaskalija. Važna mi je atmosfera. Ljudi koji se bave samo pisanjem drukčije na to gledaju nego ja koja kazalištu pristupam na autorski, cjelovitiji način. U procesu rada tekst ću promijeniti i deset puta kako bi glumac s njime mogao komunicirati u skladu sa svojim glumačkim i ljudskim habitusom.

„Prasac koji gleda u sunce" nije dječja predstava, iako naslov može asocirati suprotno. Dapače. Riječ je o drami s elementima smijeha i tuge koji neprestano titraju jedan pored drugog. „Prasac koji gleda u sunce" je jedan tata kojega tako u jednom trenutku nazove njegova devetogodišnja kći. On je i muž i sin koji napušta svoju obitelj i odlazi živjeti na usamljeno mjesto u blizini mora. Olja Lozica u ovom komadu otvara pitanja usamljenosti i otuđenosti, odnosa unutar obitelji, potraga za srećom ogleda se u očima djevojčice čija obitelj se raspada...

- Kroz problem pojedinca, u ovom slučaju glavnog lika Mirka, počinju se nazirati slični problemi ostalih likova koji su s njime u odnosu, samo što je kod nekih taj problem osviješten, a kod nekih nije. Zanimljivo mi je promatrati koliko propagandne mašinerije rade na nametanju imperativa sreće koji preko materi-

jalnih stvari tjera ljude da postanu sebični. Kapitalizam proizvodi individualnost koja je još podložnija manipulaciji. To je zanimljivo kada se upiše u mikro svijet – familiju koja je po mom mišljenju jedino mjesto na kojemu čovjek može pronaći utočište. Pa čak i disfunkcionalna obitelj pruža više nego društvo koje puno više oduzima nego što ti daje. Kad postoje zdravi odnosi unutar obitelji, kada su oni iskreni, pa i izuzetno bolni i teški, ljudi puno više uče.

Olja Lozica na sceni postavlja puno pitanja, ali ovoga puta ne nudi odgovore. Rješenje, ishod, kraj ostavlja otvorenima...

- Ne nudim odgovore, želim da gledatelji sami zaključe i sami stvore određeni odnos prema tome. Neki će glavnog lika doživjeti kao krajnje sebičnog, drugi će biti na njegovoj strani... Ali, ostaje pitanje je li čovjek koji se odluči odmaknuti od svoje obitelji njima čini uslugu ili im donosi nevolju? Na prvu će se učiniti – da, stvara im problem zbog okoline itd., a s druge strane, on možda nesebično razmišlja da bi im svojom nazočnošću stvarao veću depresiju i negativnu energiju nego kada ga nema. To je dvosjekli mač, pitanje je kako se prenosi dalje, ključ je djevojčica. No, i najgore stvari koje se mogu dogodit u familiji, prevare, bolesti, odlaski, rastanci stvar su prihvaćanja ili neprihvaćanja... ako postoji istinska bliskost, pozitivni motivi na kraju izađu na svjetlo dana.

Olja Lozica na kraju predstave ostavlja za Božićnim stolom jedan tanjur, praznu stolicu i pitanje – hoće li se obitelj okupiti?

Uspjeh predstave za nju bi bio trenutak u kojemu se gledatelji pitaju koliko su zadovoljni sa sobom, lažu li sebe i u tu laž uvjeravaju i druge.

-Voljela bih da se gledatelji i nasmiju i puste suzu... jer i sama volim gledat predstave koje me dotaknu u srce, probude emocije, dovedu do toga da se pitam zašto sam dirnuta i zašto me se to tiče. Neće me dodirnuti nešto što mi nije blisko.

Prasac koji gleda u sunce gađa u srce. Što nakon toga? Na putu odluke ostajete sami...

Lidija Crnčević

NIKOLINA (9)

Moja obitelj je malo čudna. Tako kaže teta u pekari u kojoj kupujemo kruh. To nikad ne kaže kad dođemo None i ja ili mama i ja, nego samo kad dođem ja sama. Ja ne znam zašto to ona kaže, ali uvijek to kaže kad ja pitam ¼ bijelog, ¼ raženog i ¼ kukuruznog kruha, molim.“ Prije dok je tata živio s nama, rekla bih ½ bijeloga kruha. Ali on sad jede samo ribu. Ne znam kakve veze kruh kojeg voliš jesti ima veze sa čudnovatosti. Meni je čudnije što moja nastavnica u školi ima brkove, a nije muško. I čudno mi je što nekim stablima ispada lišće u jesen, a nekima ne. Valjda je svakome čovjeku čudno nešto drugo…

PRIČA DANA

Bijeg iz civilizacije

Pripadnici Hrvatske gorske službe spašavanja u petak su se tri sata probijali preko Bogovih staja prema Modrašu na Dinari ne bi li dospjeli do špilje Živa Kamenica u kojoj već godinama živi jedan pustinjak, 59-godišnji **Vjeko Matković.**

- Uočili su ga planinari. Preko ulaza u špilju navukao je šatorsko krilo i unutra loži vatru. Pretpostavili su da je ugrožen - objašnjava **Mile Gverić** iz Centra za socijalnu skrb u Vrlici.

Iz Centra je upućen poziv HGSS-u pa se njihova ekipa uputila provjeriti kakvo je Vjekino stanje, te su se nakon dugog probijanja po teškom terenu kroz snijeg uvjerili da je muškarac živ i zdrav. Nije im pošlo za rukom da ga prebace u civilizaciju. Ostavili su mu zalihe hrane i vode dostatne za 5-6 dana.

- Vjeko je već 10 godina u planini. I ne želi živjeti nigdje drugdje. Nije baš druželjubiv. Ima on i brata u obližnjem selu Jezović, ali ne želi živjeti ni kod njega - govori Gverić.

(Jutarnji list, 11.veljače 2012.)

OLJA LOZICA
redateljica

Rođena je 15. travnja 1982. u Beogradu, djetinjstvo provodi u Korčuli.

Diplomirala je dramaturgiju na *Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu 2006. godine*. Od tada je vanjski suradnik na odsjeku glume. Kao dramaturginja radila je na produkcijama u kazalištima *Teatar Exit*, *ZKM*, *Gradsko kazalište Trešnja*, *Teatar &TD*, *HNK Zagreb*, *HNK Split*. Između ostalih, potpisuje adaptacije ili dramaturgije nekih od najnagrađivanijih predstava hrvatskog kazališta posljednjih desetljeća kao što su: To Samo Bog Zna (režija: *Saša Anočić*, *Teatar Exit*), Vrata do (po motivima *Svjetlana Lacka Vidulića*, režija: *Rene Medvešek*, *ZKM*), *Kako misliš mene nema?*, režija: *Ivica Boban*, *Teatar Exit*) i mnoge druge...

Kao *dramatičarka* debitira *2007.* predstavom Gdje je nestao Božo B.? u *Teatru &TD* koju sama i režira.

Prva je dobitnica nagrade u novoj kategoriji *Nagrade hrvatskog glumišta* za najbolji praizvedeni suvremeni hrvatski dramski tekst ili najbolju dramatizaciju, adaptaciju, dramaturška obradu teksta ili dramaturgiju predstave koju dobija za dramatizaciju i adaptaciju proze *Ivana Kovačića* Smij i suze starega Splita u istoimenoj predstavi redatelja *Gorana Golovka* i produkciji *56. Splitskog ljeta*.

2010. režira predstavu Reces i ja po vlastitom tekstu u produkciji *KUFER-a* i *Teatra Exit*. Predstava je trijumfirala na *21. Marulićevim danima* gdje je osvojila nekoliko nagrada uključujući i onu glavnu za najbolju predstavu u cjelini.

MARIN GOZZE - scenograf

Rođen u Dubrovniku, 30. listopada 1944. Nakon dva semestra na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu, upisuje Akademiju za primjenjene umjetnosti u Beogradu, gdje diplomira 1969. na odsjeku scenografije u klasi prof. Milenka Šerbana. U Rimu na RAI-u 1970. specijalizira televizijsku scenografiju. Od 1977. do 1979. zaposlen je kao tehnički direktor Hrvatskog Narodnog Kazališta u Varaždinu.

Od 1985. je scenograf u stalnom radnom odnosu u Kazalištu Marina Držića. Kao ravnatelj Kazališta Marina Držića ostvario je dva mandata, 1991.-1994. i 1998.-2002. Član je ULUPUH-a, a jedno je vrijeme, kao član Zajednice umjetnika Hrvatske, imao status slobodne profesije. Do danas je autor više od stotinu i pedeset kazališnih scenografija i tridesetak kostimografija u Dubrovniku, Splitu, Zagrebu, Varaždinu, Osijeku, Rijeci, Sarajevu, Mostaru, Novoj Gorici, Ljubljani, Mariboru, Klagenfurtu, a potpisao je i prvo uprizorenje Držića u Americi 2004.u Washingtonu. Kreator je kazališnog izraza studentskog teatra "Lero" iz Dubrovnika. Bavi se grafičkim oblikovanjem, likovnim postavama izložbi i projektiranjem interijera. Docent je na Umjetničkoj akademiji u Splitu gdje drži kolegij scenografije.

Dobitnik je niza nagrada na hrvatskim kazališnim smotrama.

MARIO LEKO - kostimograf

Rođen 1982. godine u Splitu. Nakon završene Škole likovnih umjetnosti nastavlja školovanje na Tekstilno - tehnološkom fakultetu u Zagrebu, odsjek modnog dizajna. Prve susrete s pozornicom veže uz dane provedene u Dramskom studiju za mladež u Gradskom kazalištu mladih Split. Asisitirao je renomiranim kostimografima, a od 2006. i samostalno potpisuje kostimografije.

Već dulje vrijeme slobodne sate provodi s fotoaparatom u ruci, a fotografije su mu objavljene u nekolicini internetskih publikacija te tiskanim izdanjima. Izlagao je na skupnim i samostalnim izložbama u Hrvatskoj, Francuskoj i Bugarskoj. Sudionik je putujuće izložbe „Culture Matters: UNESCO lokaliteti u jugoistočnoj Europi", gdje je svojim fotografijama predstavio baštinu Splita, Trogira i Šibenika. Od 2010. član je ULUPUH-a (sekcija za kazališnu i filmsku umjetnost). Odnedavno je student Filma i videa na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

ZDESLAV ČOTIĆ - glumac

Rođen je u Splitu. Diplomirao je na Fakultetu humanističkih nauka u Mostaru, smjer dramska umjetnost – gluma. Značajnije uloge su: Hristo Bojčev HANIBAL PODZEMNI, (Narodno pozorište Mostar), Damir Sodan NOĆ DUGIH SVJETALA, (Mostarski teatar mladih), Carlo Goldoni RIBARSKE SVAĐE, Ivan Kovačić SMIJ I SUZE STAREGA SPLITA, (Splitsko ljeto),Ray Coney KIDAJ OD SVOJE ŽENE, Ernest Katić IMBARAK/ LJUBAV NA PRIJEKOMU i Dubravko Mihanović BIJELO. Član je ansambla Kazališta Marina Držića od ožujka 2010.

GRACIJA FILIPOVIĆ

Rođena je 2002. i učenica je 3. razreda Osnovne škole „Marina Getaldića“.

U Kazalištu Marina Držića je glumila u predstavama *Hasanaginica* Milana Ogrizovića u režiji Ivana Lea Lema i *Carevo novo ruho* Ane Tonković Dolenčić u režiji Marka Jurage. Bavi se plesom, plivanjem i voli čitati knjige.

HELENA KOVAČIĆ - glumica

Rođena je u Splitu. Diplomirala je glumu na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Boba Jelčića. Nastupala je u HNK iz Mostara, te na Dubrovačkim ljetnim igrama. Od 2007.godine je u glumačkom angažmanu u Kazalištu Marina Držića u kojem je igrala u slijedećim predstavama: Skup, Planet Držić, Teštamenat, Pitanje časti, Sanjari, Kidaj od svoje žene, Ženski turbo pop bend, Ljubav na Prijekomu, Sedam lakih komada, Hasanaginica.

MIREJ STANIĆ - glumica

Rođena u Dubrovniku. Sa 15 godine se počela baviti glumom u Studentskom teatru Lero. Upisuje jezike na Filozofskom fakultetu i paralelno glumu na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu koju i diplomira. Stalna članica ansambla Kazališta Marina Držića od 1.10.1995. Pamtimo je između ostalih iz predstava: Ivo Vojnović-Davor Mojaš: Sirene, Luko Paljetak-Đelo Jusić: Dan od amora, Marc Camoletti: Pidžama za šestoro, Marin Držić: Skup, Ernest Katić: Ljubav na Prijekomu, Milan Ogrizović: Hasanaginica itd.

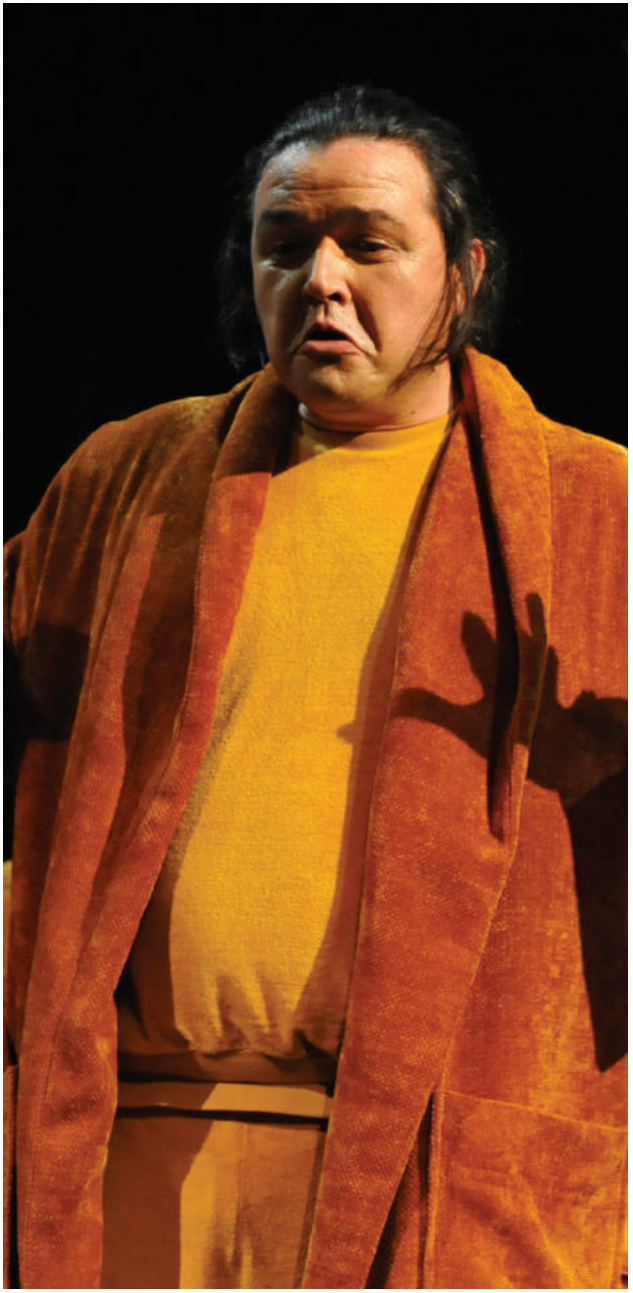

BORIS MATIĆ - glumac

Rođen u Čapljini 1975. Osnovno i srednjoškolsko obrazovanje završio je u Metkoviću, a glumu u Mostaru.

Glumio je u HKUD-u u Trebižatu, amaterskom kazalištu u Čapljini, u Mostaru u studentskom kazalištu „ASK“ pod vodstvom Tonija Pehara, u HNK Mostar, u MTM Mostar. Samostalno nastupao u BiH, Hrvatskoj i inozemstvu. Inače je volonter ustanove „ZALOŽBA KRALJ TOMISLAV“ u Čapljini, organizator je raznih kulturnih događanja, likovnih kolonija, kazališnih gostovanja, književnih večeri, karnevalskih svečanosti…

ALEN ČELIĆ - glumac, mimičar

Rođen 1970. u Osijeku.

Glumac i mimičar obrazovan na Visokoj školi za scenske umjetnosti Folkwang Hochschule Essen u Njemačkoj, gdje je i diplomirao.

Svestrani umjetnik, od 2002. do 2004. angažiran je kao glumac/plesač i glazbenik sa plesnim i multimedijalnim kazalištem Les Petits Poissons, u režiji Samira Akike (ex-Pina Bausch) u '22 Blvd Lafayette' i 'Sharks' Tanzhaus NRW u Düsseldorfu.

2005/2007. – suradnik je za scenski pokret na Umjetničkoj akademiji u Splitu (asistent prof. Ivica Boban i Almire Osmanović), te u HNK Split i GKL Split. Godinu potom, 2008. postaje docent za scenski pokret, a osim u Splitu podučava scenski pokret i u Osijeku. Godine 2010. dobitnik je nagrade za scenski pokret 'Mali Marulić' za predstavu „E, moj Pinokio' (Dražen Ferenčina, GKM, Split).

Autor je i glazbenik benda New Gondoliers iz Splita.

Tehničko osoblje:

Baldo Dužević (voditelj stolarske radionice)
Jelka Grljević (voditeljica krojačke radionice)
Asim Arslanagić (majstor pozornice)
Mario Capursi (majstor tona)
Mišo Baričević (slikar i kipar)
Silvio Giron (majstor rasvjete)
Manuela Kavain (šminkerica)
Stela Đurović (rekviziterka)
Šemsa Mrčela (frizerica)
Stijepo Prčan (finalizator dekora)
Dragan Pantović (tehničar tona i rasvjete)
Maja Nagy (garderobijerka)
Krešimir Ferizović i **Borivoje Ljubojević**
(opslužitelji pozornice)

nakladnik:
Kazalište Marina Držića

za nakladnika:
ravnateljica **Jasna Jukić**

dizajn programske knjižice i plakata:
Slaven Tolj & **MEC DIZAJN**

urednica programske knjižice: **Lidija Crnčević**

fotografije: **Željko Tutnjević**

e-mail adresa: **kmd@du.t-com.hr**

www.kazaliste-dubrovnik.hr

tisak: **ALFA-2 d.o.o.**

naklada: **200 primjeraka**

Glumci/glumice na fotografijama:
2. str.: Helena Kovačić, Zdeslav Čotić, Mirej Stanić, Gracija Filipović; 6.-7. str.: Helena Kovačić, Zdeslav Čotić, Mirej Stanić, Gracija Filipović; 8.-9. str.: Zdeslav Čotić, Boris Matić, Alen Čelić; 10.-11. str.: svi glumci u scenama predstave

PRIJATELJI KAZALIŠTA MARINA DRŽIĆA

DUBROVNIK AIRPORT
ZRAČNA LUKA DUBROVNIK

Ana's Studio